

AGOST AL CARRERARNAU LARA
Girona

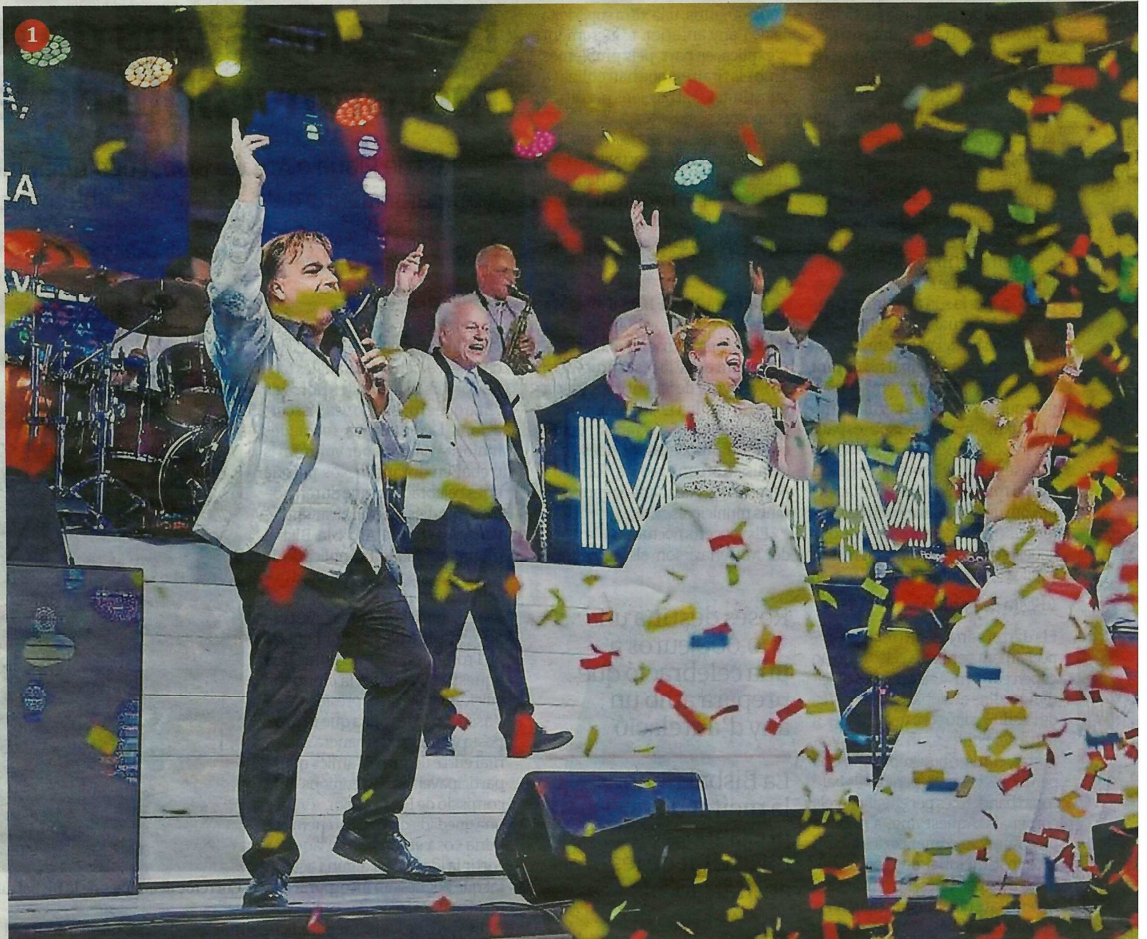
La música de festa major és una part essencial de la tradició dels municipis catalans des del segle XIII, quan els balls i les cobles acompanyaven els principals esdeveniments religiosos per honorar al patró de la festivitat. Malgrat que aquesta tradició es manté vuit segles després, el caràcter festiu de la música ha agafat un primer pla per sobre de la religió, adaptant-se en l'actualitat. La cobla i la sardana segueixen emplenant les places dels municipis, i les bandes de versions fan cantar a tothom amb els clàssics musicals.

L'Orquestra Maravella va néixer l'any 1951 a Caldes, amb la intenció de donar-li una volta al món de les bandes tradicionals. Així és com els germans Lluís i Josep Ferrer, i el seu cosí Narcís Vendrell, van fundar una orquestra amb el projecte d'assimilar-se a una big band americana, amb més d'una quinzena de membres. Després d'una rebuda insuficient a la seva terra, van fer gira pel món, d'una manera precària, però amb il·lusió, visitant països com Bèlgica, Itàlia o l'antiga Unió Soviètica, fins que van adquirir reconeixement a Catalunya, on 75 anys després els successors de la família Ferrer-Vendrell continuen animant les festes majors amb concerts, cobles i balls tradicionals.

Només aquest agost, tenen programades vint-i-una dates, moltes doblades en ball i concert, arreu de Catalunya. «És un miracle quan tenim un dia lliure. Aprofitem per dutxar-nos i rentar tota la roba», comenta entre rialles el músic i representant de l'orquestra, Miquel Comadrevall. Els disset components acaben la temporada de festes majors al setembre, i a l'octubre ja estan assajant per la següent campanya estival, normalment a l'estudi de casa del difunt Narcís Vendrell, fet que els manté fidels a les seves arrels caldenques.

Les bandes de versions

Per altra banda, Orquestra Maribel comparteix prefix amb la històrica agrupació, però les sensacions a sobre l'escenari són totalment diferents. Aquests vuit amics de Sarrià de Ter van començar a tocar junts gairebé com una broma nadalenca, quan un assistent els hi va dir que podria fer-los de mànager. Tretze anys després emplen les barraques d'arreu de les comarques amb les seves versions dels majors èxits musicals, gaudibles per gent de totes les edats.



Quan la música pren els carrers

De la cobla i la sardana, a les bandes de versions i els DJ, el so continua sent el fil conductor de les celebracions populars gironines vuit segles després

«Barraques» és un concepte molt gironí. Tant que va néixer a la Devesa, quan uns joves estudiants gironins, fa més de 50 anys, van obrir unes barraques a la zona de firaires durant la fira de Sant Narcís, amb la intenció de costejar-se el viatge de final de curs. Des de llavors, ha evolucionat des d'un esdeveniment més diürn a un entorn nocturn, amb punts de venda d'alcohol i música festiva, pensat més pel jovent. «Quan arribem a un lloc nou la gent se sorprèn. Llegeixen Orquestra i s'imaginen una cobla, però res més lluny de la realitat», comenta Jordi Nadal, cantant de l'Orquestra Maribel.

L'Orquestra Maravella celebra el seu 75è aniversari amb més de 30 concerts aquest estiu

Ni PD Ivanote ni l'Orquestra Maribel viuen dels seus concerts, malgrat tenir l'estiu complet

Avui dia, les bandes de versions com Maribel són l'enllaç generacional més evident. Amb la seva energia i hits musicals de totes les èpoques, aquests grups són una part imprescindible pel bon funcionament d'una festa major.

«El més bonic de bandes com la nostra és veure gaudir gent de totes les edats», diu Nadal. Pel que fa al secret per ser una bona banda de versions, està convençut que el que més ajuda és la naturalitat i la connexió entre els companys a l'escenari. «La nostra essència és ser un grup d'amics que busquen passar-s'ho bé dins l'escenari». Cap dels dotze integrants viuen de

la música, però ho van decidir així des d'un bon principi. «El dia que això sigui una feina, Maribel deixarà de ser Maribel». D'aquesta manera, reparteixen els seus més de quaranta concerts anuals per poder ser compatibles amb la seva vida laboral i familiar.

El DJ com a figura oblidada

«En moltes ocasions la figura del DJ és la que tenen a les festes per acabar d'omplir les últimes hores de festa, però moltes vegades és el que la gent està esperant». PD Ivanote és un dels punxadiscos més habituals de l'Empordà, i ho ha aconseguit deixant de banda



1. Concert de l'Orquestra Maravella a Caldes el passat 3 d'agost.

2. L'Orquestra Maribel en un concert multitudinari a Celrà. 3. PD Ivanote amb The Celtic DJ's punxant en una sessió al Rupia Fest. Fotos d' Aniol Resclosa (1), Marc Aragonés (2) i Enric Casals (3).



tot el possible la música més comercial. «El jovent ara vol reggaeton, però si té lletres masclistes em nego a reproduir-les». Des que va començar a punxar l'any 2006, ara fa vint anys, fins ara, les tendències musicals han canviat molt, fins i tot dins les pròpies barraques, que acostumen a funcionar com un món a part. «Abans gran part del meu repertori era ska i punk, avui dia les festes majors demanen els clàssics de sempre amb una versió «canyera».

Ivan ha recorregut totes les festes majors hagudes i per haver, però sense deixar de banda la seva

Dedicació

Què fa que sigui tan especial la banda sonora de les festes majors?

Si existeix una figura central en les preses de decisions, perquè la gent pugui gaudir gratuïtament de la música en viu durant els mesos d'estiu, aquesta és les comissions de festes.

Quan se li pregunta a Jordi Nadal, cantant de l'Orquestra Maribel, què fa les festes majors ser com són, no tarda ni un segon a contestar «les comissions de festes». Una de les coses que

més el fa estimar aquests mesos, diu, és «veure la gent treballar dia i nit per tirar endavant aquestes vetllades, i posant-nos totes les facilitats per portar-te a l'actuació».

Si hi ha un músic que s'estima aquest àmbit és PD Ivanote, que a part de punxar arreu de l'Empordà, forma part de la comissió de festes dels Dracs de La Bisbal. «Hi ha hagut comissions

que m'han dit que anaven molt justos i he permès que retallin per mi». Ivanote creu que part de la màgia de les festes majors resideix en el seu bon tracte amb les comissions.

L'Orquestra Maravella, en els seus 75 anys, ha forjat relacions històriques. Aquest és el cas de Sudanel, municipi que han visitat durant més de 60 anys sense interrupcions. ■

feina. «Em passo tot l'estiu sense dormir entre divendres i dissabte», comenta.

Ni l'orquestra Maribel ni en PD Ivanote viuen de la música, malgrat recórrer totes les comarques gironines durant l'estiu, i compaginant-les amb alguns altres concerts. Això sí, asseguren mai haver-s'ho pres amb una intenció diferent a divertir-se. L'orquestra Maravella, en canvi, ho té tot més professionalitzat. Comadevall assegura que els disset integrants de l'orquestra viuen únicament de la música, i que per tant necessiten disponibilitat completa. Per això mateix, el nombre de concerts anuals és molt més elevat.

Mentrestant, Ivanote compagina amb la gestoria i els entrenaments al equip de futbol femení de la Pera, i Jordi Nadal és propietari d'una carnisseria a Sarrià de Ter. «Crec que si volguéssim podríem viure-hi, però festa major significa diversió, i si fos una feina no ens divertiríem», reflexiona el cantant.

L'Orquestra Di-versions explicava l'any passat en una entrevista amb aquest diari que tampoc viuen exclusivament dels seus concerts. D'aquesta manera, la gran majoria de grups que tothom pot veure anualment a les festes del seu poble, no s'hi dediquen plenament.

La festa continua

No es coneix una festa major a les comarques gironines sense un bon catàleg d'anècdotes, i no hi ha millors testimonis per explicar-les que els que trepitgen més festes majors que ningú. Ivanote recorda amb gràcia un episodi passat, que en el seu moment era angoixant. Festa major de Viladesens, Ivanote punxant muntat al remolc d'un tractor, quan de sobte, en mig d'un salt s'enfonsa. «La música va seguir sonant, em van ajudar a sortir, però se'm van extirpar els pantalons», recorda entre rialles el DJ. Patidora també és la vivència d'Eloi, guitarra de l'orquestra Maribel, just abans de tocar a les festes del Tura. «Ja tenia la guitarra penjada per pujar a l'escenari, quan es va posar a vomitar», recorda el seu company Nadal. La festa, però, en ambdós casos va continuar.

No hi ha límit d'edat

I és aquí d'on neix la màgia d'aquests esdeveniments. Per unes hores, les diferències d'edat queden en segon pla, i les comissions treballen durant mesos per fer gaudir en una mateixa plaça a diverses generacions. Una música pensada no només per escoltar, sinó per compartir amb la gent que t'envolta. ■